SVOBODA — **СВОБОДА**

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 114. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 17, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ЧЕРВНЯ 1994. Ч. 114. РІК CI.

О. МОРОЗ ЗАКЛИКАЄ НАЗАД ДО ПЛЯНОВОГО ГОСПОДАРЮВАННЯ

Київ (УНІАР). — Тут 15-го червня на пленарному засіданні сесії Верховної Ради Олександер Мороз виклав основні засади і напрямки становлення економіки України у кризовому періоді. Головним у його тезах є посилене керування економікою з боку держави. Про ринкову економіку в його тезах не сказав нічого, а стан економіки України від сьогодні визначається як „змішана" або „багатоукладна" економіка. Мороз запропонував зберегти урожай 1994 року, вирішити питання паливно-енергетичного комплексу, розблькувати розрахунки між підприємствами та забезпечити підготову до зими. Щоправда, він не сказав як саме все це буде зроблено.

Назвав голова Верховної Ради і пріорітетні галузі структурної перебудови, а саме: сільське господарство та переробна промисловість, паливно-енергетичний комплекс, науковомісткі галузі промисловости, капітальне будівництво. Багатоукладна економіка передбачає чітке розмежування державного і недержавного секторів економіки. Мороз пропонує оподаткувати прибуток, землю, нерухоме майно і доходи громадян та удосконалити механізм щорічного декларування доходів. Позитивною можна було б назвати його пропозицію проіндексувати вклади населення у відповідності з фактичними темпами інфляції, однак нічого не сказано звідки візьмуться гроші на таке індексування.

У галузі бюджетної політики О. Мороз хоче скоротити пільги при оподаткуванні, ввести державні цінні папери для покриття дефіциту бюджету, але й тут не сказано за допомогою якого механізму здійснюватимуться такі заходи.

Депутати 14—15-го червня розглянули та ухвалили закон про реформування місцевих органів влади. Крім того, депутати отримали покищо проєкт постанови про призначення прем'єр-міністром України Віталія Масола, а Масолові доручено підготувати свій проєкт заходів для стабілізації соціяльно-економічної ситуації в Україні та подати свої пропозиції щодо змін в Уряді. Проєкт постанови підписаний О. Морозом.

Фракція Руху і фракція „Державність" (УРП) висловили протест з приводу порушень конституції під час схвалення закону про реформування місцевих органів влади. Олександер Лавринович зауважив, що до ст. 3 внесена поправка, згідно з якою до складу виконавчого комітету можуть входити як депутати відповідної ради, так і особи, що не є депутатами. Цей пункт не узгоджується з конституцією України.

Заслухавши звіт виконуючого обов'язки прем'єр-міністра Юхима Звягільського, фракція „Комуністи України" підготувала проєкт постанови щодо економічної політики Президента України Леоніда Кравчука, у якому пропонується: визнати економічну політику Президента України, яку він проводив через підпорядковані йому Уряди Вітольда Фокіна, Леоніда Кучми та Юхима Звягільського, антиконституційною, руйнівною для України і такою, що суперечить інтересам народу. Комуністи вимагають негайної перевірки та всебічної оцінки економічної політики з України й також пропонують ще до закінчення виборів Президента України ввести мораторій на приватизацію державного і комунального майна та зняти цей мораторій після експертно-правної оцінки вже здійсненої приватизації.

Відбувся з'їзд Спілки Офіцерів України

Київ (УНІАР). — Тут в суботу, 11-го червня, у праці 6-го З'їзду Спілки Офіцерів України (СОУ) взяли участь 215 делегатів від 24 обласних організацій СОУ й також міст Києва і Севастополя.

Головну увагу делегати з'їзду зосередили на ситуації в Криму і Чорноморській фльоті. Промовці зазначали, що від нестабільности у Криму і на фльоті незалежність України є під загрозою. Відзначалося, що Миколаївський обласний осередок СОУ робить усе необхідне для підпорядкування Україні частин і берегових об'єктів у регіоні. Оголошено повідомлення Військової ради ВМС України про те, що від початку червня з кримської військової бази вивезено медичне обладнання, акумуляторні батереї тощо. Розкрадається майно в Очаківському дивізіоні. Все це відбувається без узгодження з українською стороною і в умовах, коли доля Чорноморської фльоти остаточно не вирішена.

Члени кримської організації СОУ наголосили, що на півострові є справжня загроза збройного конфлікту, бо там „уже брязкають зброєю донські козаки та бойовики Республіканського Руху Криму, а Служба Безпеки України та Міністерство Оборони зосередили основну увагу на тому, щоб до Криму не прибували „групи активного відпочинку" УНА-УНСО та представники українського козацтва".

Промовці закликали згуртуватися навколо Президента України як гаранта цілісности держави. У резолюції, ухваленій делегатами, наголошено необхідність „захищати військових патріотів від свавілля командування Збройних Сил України". Вирішено також заснувати власний друкований орган, оскільки газета „Народна Армія" стала, на думку членів СОУ, газетою Віталія Радецького, тому її проглядають не більше 3 відс. військовослужбовців.

Учасники з'їзду вирішили підготувати спільний плян дій СОУ та Українського козацтва з подальшим приєднанням інших організацій, щоб спільно протидіяти антиукраїнським силам у Криму. Вирішено домагатися паспортизації військовослужбовців як повноправних громадян України.

Новим керівником СОУ став Вячеслав Білоус — уповноважений комітету з питань соціяльного захисту військовослужбовців, позапартійний.

ЗУСТРІЧ ГІМНАЗИСТІВ БЕРХТЕСҐАДЕНУ

Кергонксон, Н. Й. — Зустріч колишніх учнів гімназії табору „Орлик" в Берхтесґадені відбудеться на Союзівці у суботу і неділю, 22—23-го жовтня. Кімнати слід замовляти, телефонуючи на число (914) 626-5641.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ВІДВІДУЄ ЗСА

Вашінґтон. — Тут на офіційних відвідинах тепер перебуває міністер оборони України, генерал армії Віталій Радецький. Досі він зустрівся з секеретарем Департаменту оборони Вілліямом Перрі та начальником об'єднаних керівників штабів американських збройних сил, генералом Джаном Шалікашвіллі.

В. Радецький.

Після привітального церемоніялу на площі військових парад В. Перрі відбув з гостем туру Пентаґону. У середу, 15-го червня, В. Радецький у Білому Домі зустрічався з віцепрезидентом Ел Ґором, а опісля обидва міністри оборони, які стали друзями під час обосторонніх відвідин побували на військово-морській базі у Норфок, Ва. Звідтіль В. Перрі повернувся до Вашінґтону, а міністер оборони України продовжує свої відвідини та оглядини військових баз ЗСА. Зокрема цікавими для В. Радецького були відвідини летунської бази Еллсворт у Північній Дакоті в четвер, 16-го червня, де він мав нагоду приглядатися вибуховому знищенні підземних бетонових ракетних шахт, що є частиною ліквідаційної програми ядерного арсеналу ЗСА. Українська делеґація відвідала також Лос Анджелес, летунську базу Нелліс у Неваді, де розташовані літаки-винищувачі типу Ф-117А Стелт, і крайовий військовий вишкільний центр Форт Ірвин у Каліфорнії. У суботу, 18-го червня, генерал В. Радецький доповідатиме в Українському Культурному Центрі в Чикаґо, а в неділю повертається до Вашінґтону, звідкіля у понеділок, 20-го відїжджає до Києва.

На пресовій конференції В. Перрі та В. Радецький сказали репортерам засобів масової інформації, що обговорювали перебіг ядерного роззброєння у контексті тристоронньої угоди президентів ЗСА, України та Росії, участь України у програмі „Партнерство для миру", кримські питання і проблеми розподілу Чорноморської фльоти.

Демократичне Об'єднання „Україна" очолив Д. Павличко

Київ (УНІАР). — Тут 12-го червня Демократичне Об'єднання „Україна" звернулося до Уряду і Верховної Ради із закликом підтримати українськомовні засоби масової інформації для забезпечення виконання ними своїх функцій, в тому числі і державної програми розвитку української мови. У зверненні наголошено, що в Харківській області комплектування обласних бібліотек за державні гроші здійснюється переважно російськими газетами, журналами та книгами.

На пресовій конференції виступив письменник Дмитро Павличко і повідомив, що ДО „Україна" не підтримає у виборах Олександра Мороза і Леоніда Кучму, а щодо решти кандидатів на найвище державне становище визначиться після того, як буде відома їхня програма. Сам Д. Павличко голосуватиме за Леоніда Кравчука, а Олександер Лавринович віддає перевагу Лановому. Павло Мовчан вважає, що представники „Просвіти" схильні підтримати Івана Плюща.

Д. Павличко повідомив, що він очолив Демократичне Об'єднання „Україна" після того, як керівники НРУ вирішили співпрацювати з організацією. За словами Павличка, демократи висунули 73 кандидати в різних виборчих округах.

Виставка меморабілій Патріярха Й. Сліпого відбудеться в Києві

Київ (Надія Волинець). — 6-го липня в Києві в приміщеннях Українського Дому у Кобзарській світлині буде експонуватись виставка філателістних і пропам'ятних видань св. п. Патріярха Йосифа Сліпого.

Виставку подарував Україні д-р Роман Смик із ЗСА і вона буде показана в різних містах, головно західньої України, приготовано афіші, вислано запрошення до Кабінету Міністрів України та до культурних і наукових установ. Товариство „Просвіта" бере активну участь у влаштуванні цієї виставки.

Філядельфія відзначить третю річницю незалежности України

Філядельфія (М. Борецький). — Тут в п'ятницю, 27-го травня 1994 року з ініціятиви Українського Освітньо-Культурного Центру створено Громадський комітет для відзначення третьої річниці відновлення незалежности України. До поширеного комітету були запрошені всі українські організації (понад 60) з Філядельфії і околиць. В цих організаційних зборах взяло участь 27 представників різних товариств, на яких оформлено Діловий комітет в складі: В. Андрейчик (Українська Федерація), О. Гевка (УОКЦ), Ю. Іхтярів (УАКР), М. Ковальчин (голова Відділу УККА), М. Кондрат (СУА), М. Лютий (УОКЦ), Ю. Наконечний (УККА), М. Нич (голова Відділу УАКР), Ю. Швабюк (НУРШ) і Б. Захарчук (голова УОКЦ). До Ділового комітету запрошено також представників УСО „Тризуб" і Пласту.

В понеділок, 13-го червня, відбулося в УОКЦ перше засідання Ділового комітету до якого кооптовано М. Борецького (ТУІА) на пресового референта, вибрано Бориса Захарчука головою Ділового комітету і приготовано рамовий плян відзначення третьої річниці незалежности України.

Німеччина не хоче витрачати гроші на американське військо

Бонн. В середу, 15-го червня, міністер оборони Німеччини Фолькер Рюе відкинув вимогу американських законодавців підвищити оплату за перебування на німецькій території американських військ.

Як відомо, 19-го травня цього року під час обговорення бюджету на оборону Палата Репрезентантів прийняла поправку, яка передбачає збільшення внеску европейських країн до 75 відсотків. На думку конґресменів, це дозволить З'єднаним Стейтам заощадити до 19 біл. дол. Щоб схилити европейських партнерів до більшої участи в утриманні американських військ, в поправці пропонується санкції, що їх можуть З'єднані Стейти застосувати щодо европейських країн. Серед тих санкцій, між іншим, є зменшення кількости американських військ в Европі. За кожну недоплачену десяту частку відсотка, нижче визначених 75 відсотків, американці виводитимуть тисячу своїх вояків.

Поправку Палати Репрезентантів не підтримав президент Билл Клінтон, потрактувавши запропоновану законодавцями суму нереальною для европейських країн. У свою чергу, сенатський комітет в питаннях озброєнь прийняв проєкт оборонного бюджету без цієї поправки.

Ф. Рюе категорично відкинув вимогу американських законодавців і підкреслив при цьому, що в Німеччині американські війська перебувають згідно зі своєю власною волею, тому Німеччина не має наміру утримувати їх за свій рахунок. Тепер в Европі знаходиться 161,000 американських вояків, переважна більшість з них — на території Німеччини. Ф. Рюе припустив, що рішення Палати Репрезентантів має, скоріше за все, політичний характер, метою його є змусити американського президента зменшити витрати на оборону.

У СВІТІ

ТАДЖИЦЬКА ГАЗЕТА „Садої Мардум" („Голос Народу") звинуватила колишнього прем'єр-міністра Абдумаліка Абдулладжанова в „антинародній, антидержавній діяльності, розвалі економіки республіки, розкраданні її багатства, валютних махінаціях заради особистого збагачення". Тепер А. Абдулладжанов — амбасадор Таджикістану в Росії. Незалежні спостерігачі припускають, що публікація в газеті є спробою унеможливити участь колишнього прем'єра, який і тепер залишається впливовим політиком-реформатором і з яким рахуються західні ділові кола, у президентській кампанії, що вже розпочалася.

В ТБІЛІСІ, СТОЛИЦІ Грузії, перед будинком парляменту республіки проводять мирну акцію протесту члени родин політичних в'язнів. Коли цю подію вирішив зафільмувати телеоператор англійського аґентства Ройтер Давид Квіжінадзе, поліція, на очах депутатів, закордонних журналістів і багатьох сотень мешканців грузинської столиці, вирвала в нього з рук телекамеру й заарештувала. Працівники засобів масової інформації, акредитованих у Грузії, оприлюднили спільну заяву, в якій засуджують недемократичні дії грузинської поліції.

ЦИМИ ДНЯМИ боснійські хорвати обстріляли з мінометів сербські укріплення під містом Брчко. Це місто має стратегічне значення для втримання сербами вузенького коридору, що з'єднує відвойовані ними території на заході і сході Боснії. Військові експерти є певні, що від дальшої долі Брчко можуть залежати висліди війни, принаймні західні сербські території виявляться ізольованими від Сербії. Командуючий „голубими шоломами" в Боснії генерал Майкл Ровз сказав, що обстріл хорватами Брчко не викликав, на щастя, відповіді зі сербського боку, і він сподівається, що місячне замирення, досягнуте тиждень тому, не буде зірване.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРИ трьох прибалтійських республік звернулися до російського уряду з вимогою вивести з їхніх територій до кінця літа війська Російської Федерації. Спільне звернення випрацюване і підписане в Таллінї. В ньому відкидаються всякі умови з боку Москви, яка намагається пов'язати проблему виведення своїх військ зі захистом від неіснуючої дискримінації російськомовного населення в Прибалтиці. Як відомо, дотепер російські війська вийшли тільки з Литви, 11,000 їх ще залишається в Латвії і понад 2,000 — в Естонії. Москва домагається, щоб естонська влада надала соціяльні ґарантії для 10,000 колишніх офіцерів совєтської армії і права громадянства для них. Під час теперішньої естонської зустрічі сторони вирішили створити службу координації економічної політики в прибалтійських республіках.

В ПОНЕДІЛОК, 13-ГО червня, під час засідання Верховного суду Ливану 29-річний терорист Юсеф Шаабад, звинувачений разом з двома своїми спільниками у вбивстві йорданського дипломата, несподівано заявив, що саме він здійснив смертоносний вибух на американському пасажирському літаку Боїнг-747 в 1988 році над шкотським містечком Локербі. Наступного дня, у вівторок, ливанська влада висловила недовір'я до свідчення Ю. Шаабада, припускаючи, що в такий спосіб терорист сподівається, що його передадуть американському чи англійському правосуддю і він зможе уникнути кари смерти за вбивство.

МІНІСТЕР ВНУТРІШНІХ справ Єгипту Гасан аль-Альфі, відповідаючи на депутатський запит у парляменті, сказав, що уряд країни виступає проти будь-якого діялогу з ісламськими терористичними групами. Він також повідомив, що єгипетські слідчі органи розглядають тепер 250 кримінальних справ, пов'язаних з тероризмом, в рамках цих справ заарештовано 2,000 ісламських бойовиків. Щодо звинувачення на адресу уряду в нібито несправедливих переслідуваннях членів профспілки адвокатів, то Г. аль-Альфі підкреслив, що існують незаперечні свідчення зв'язку цієї профспілки з екстремістськими організаціями.

ЗСА ПЕРЕДАЛИ ЯПОНІЇ ПРОЄКТ САНКЦІЙ ПРОТИ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ

Токіо. — З'єднані Стейти передали урядові Японії свій проєкт санкцій проти Північної Кореї, яка повідомила про розрив відносин з Міжнародною аґенцією у справах атомної енерґії (МАҐАТЕ).

Генеральний секретар японського кабінету міністрів Гіросі Кумаґаї, який повідомив про це журналістів, відмовився розкрити або прокоментувати зміст документу, але дав зрозуміти, що проєкт передбачає прийняття надто серйозних санкцій щодо Північної Кореї.

Уряд Японії устами свого міністра закордонних справ Кодзі Какідзави підтвердив принципіяльну згоду з санкціями проти Північної Кореї, висунутими в американському проєкті. „За своїм змістом проєкт близький до становища Японії, — сказав міністер. — В принципі ми згідні з ним".

ЗСА мають намір висунути проєкт санкцій на розгляд Ради безпеки ООН, якщо буде прийняте рішення про необхідність такого кроку.

Колишній президент ЗСА Джиммі Картер вирішив використати свій політичний досвід для вирішення нуклеарних проблем Корейського півострова. У середу, 15-го червня, після двох днів перебування в Сеулі він перейшов військово-демаркаційну лінію між півднем і північчю і прибув у Пйонґянґ для зустрічі з президентом Північної Кореї Кім Ір Сеном.

Згідно з запевненням Дж. Картера, ця поїздка носить виключно приватний характер, однак перед відлетом зі ЗСА він зв'язувався з Білим Домом, а в Сеулі зустрічався з президентом Південної Кореї Кім Ен Самом, високопоставленими представниками сеульського уряду. Як повідомляють газети, напередодні південнокорейський керівник запросив Картера на вечерю і просив його роз'яснити Кім Ір Сенові причини стурбованости Вашінґтону і Сеулу з приводу спроб Північної Кореї створити нуклеарну зброю.

Дж. Картер спробує переконати північнокорейський уряд, що якщо він не виконає міжнародних зобов'язань щодо нуклеарної безпеки, то проти Північної Кореї будуть вжиті санкції Ради безпеки ООН.

В АМЕРИЦІ

НАМАГАЮЧИСЬ ЗРОБИТИ враження, що він таки дає перевагу внутрішнім проблемам країни, президент Билл Клінтон оголосив свій плян оновлення програми допомоги потребуючим. У новому пляні заплановано поширити можливості перекваліфікування тих, які цю допомогу отримують, з натиском на перехід їх, а зокрема молодих, на працю після двох років. Крім того буде посилено вимоги до тих батьків, які не дають грошей на утримання своїх дітей, та ще інші заходи передбачається у цьому напрямі. Одначе Президент не буде настоювати на тому, щоб згаданий проєкт переводити в життя цього року, бо у нього на першому місці є таки справа охорони здоров'я і всі зусилля його та дорадників, як і партійних однодумців, будуть зосереджуватись на цьому.

У ВІВТОРОК, 14-ГО червня, кожний любитель гокею на льоду в ЗСА і Канаді уболівав над долею чаші Стенлі перед змаганнями нюйоркської гокейової дружини „Ренджерс" з канадською ванкуверською дружиною „Канакс". Про гокейову чашу Стенлі Ню Йорк мріє вже 54 роки, бо вона була востаннє в Ню Йорку в 1940 році. У згаданій грі доля таки була по стороні нюйоркських „Ренджерс", які перемогли ванкуверських „Канакс" вислідами 3—2 у сьомій грі серії. А святкування тієї події виявилися достойними півстолітнього чекання всіх тих, які уважають себе болільниками нюйоркської гокейової дружини.

У ВАШІНҐТОНІ президент Билл Клінтон намагається робити різні заходи, щоби справа його пляну охорони здоров'я не пропала. Він викликав на зустріч до Білого Дому сенаторів Патрика Мойнигена, демократа з Ню Йорку, та Роберта Пеквуда, республіканця з Ореґону, які є за стажем найстаршими членами Сенатської фінансової комісії, і переконував їх, щоб не робили драстичних рішень у комісії, бо це тільки загострить ситуацію. Одначе всі зацікавлені сторони є готові на компроміси, щоб тільки дійти до узгодження загального забезпечення охороною здоров'я кожного мешканця країни. Такою самою компромісовою політикою на своєму виступі перед членами Ліґи жіночих виборців займалася також і дружина президента Гіллларі Родгам-Клінтон.

СЕНАТОР РОБЕРТ ДОЛ, республіканець з Кензас і провідник республіканської меншости в Сенаті, зробив перші кроки, щоб кандидувати зі сторони Республіканської партії на Президента ЗСА у виборах 1996 року. Він сказав своїм дорадникам перевірити можливості підтримки його кандидатури, порозумітися в цій справі з політичними стратегами та збадати фінансові шанси для його виборчої кампанії. Він підкреслив, що все це не означає, що він також буде кандидувати, але бути готовим на таку можливість не зашкодить.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Уряду ЗСА твердять, що більшість країн західньої півкулі дали до зрозуміння, що підтримають військову інтервенцію в Гаїті, якщо теперішні санкції не дадуть бажаних наслідків. Не зважаючи на це, що деякі державні мужі публічно критикують можливість інтервенції військ ЗСА в Гаїті, щоб привернути до влади демократично обраного президента Жана Бертрана Арістіда, приватно подають зовсім протилежні сиґнали. ЗСА одначе намагаються таки домогтися усунення від влади військового уряду в Гаїті дипломатичним способом і економічними санкціями, а вже як останній засіб можуть ужити військо. Тим часом сподіються ще більшої підтримки від сусідніх країн.

АЛЬМАНАХ '95

У 1995 році припадає 50-ліття закінчення Другої світової війни. Цій темі й буде в основному присвячений Альманах УНС '95. Просимо авторів надсилати матеріяли до 20-го серпня цього року. — Ред.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.

За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 345 Jersey City, N.J. 07303

Куди прямує Північна Корея?

Остання подія у конфлікті між Америкою і Об'єднаними Націями з однієї сторони та Північною Кореєю з другої — це резиґнація Північної Кореї з членства у Міжнародній організації атомової енерґії. Воно автоматично перекреслює дальше перебування на території Північної Кореї двох репрезентантів цієї Організації, фахівців атомової енерґії, які прибули туди для перевірки, чи дійсно Північна Корея займається продукцією атомової зброї. Ствердження американською розвідкою, що військові лябораторії Північної Кореї працюють над здобуттям власної атомової зброї започаткувало цей конфлікт, який тепер увійшов в критичну стадію.

В обширній статті на цю тему у „Ню Йорк Таймсі" з 14-го червня ц. р. передбачається відкликання Північною Кореєю її підпису під міжнародним договором про непоширення атомової зброї 122-ох держав. Високий урядовець Державного департаменту Роберт Ґаллучі склав перед журналістами коротку заяву у досить песимістичному дусі. Уряд президента Клінтона далі говорить про економічні санкції проти Північної Кореї, але сам Клінтон перевів на цю тему довгу телефонічну розмову з президентом Росії Борісом Єльцином.

Це знову кидає світло на ментальність теперішнього американського Президента, який сам підвищує міжнародний авторитет Росії і її президента — в усіх справах, включно із проблематикою Далекого Сходу. Адже теперішня Росія — це не давній Совєтський Союз, вона не є комуністичною країною і трудно уявити собі, яку позитивну ролю міг би тут відіграти Єльцин. Зате, куди позитивнішою виглядає подорож колишнього президента Джіммі Картера спершу до Південної і відтіль до Північної Кореї, де він — за твердженням „Ню Йорк Таймсу", мав триґодинну розмову з північно-корейським президентом Кім Іль Сунґом. Картер очевидно, не поїхав у ту далеку подорож, як турист, тільки за порозумінням з Клінтоном, як неофіційний, але авторитетний посередник. Водночас покликання у Південній Кореї військових резервістів для переведення „за офіційним комунікатом" маневрів — це ніби відома тактика — однієї рукою гладити — другою погрожувати.

У цій самій статті престижевого американського щоденника кажеться, що Північна Корея вже має дві атомові бомби і має досить складових частин, доставлених сусіднім Китаєм, для створення дальших трьох. Зате, нічого не говориться у газетних статтях ані телевізійних інформаціях і коментарях — чого власне хоче Північна Корея, навіщо потрібна їй атомова зброя, яка насторожує демократичний світ і грозить Північній Кореї політичною ізоляцією? Чи дійсно Північна Корея рішена збройно повторити аґресію проти свого південного сусіда, проти демократичної Південної Кореї, завертаючи вказівку історичного годинника на поверх 60 років назад. Билл Клінтон не є Гаррі Труманом, але він, хоч пацифіст, не зміг би спокійно приглядатися тій новій аґресії.

Проблему становить Конґрес і проблему становить доктрина, проголошена вже за президентури Клінтона, що Америка воюватиме тільки тоді, коли безпосередньо будуть загрожені її інтереси, коли вона сама, Америка, буде загрожена. Колись напевне виявляться куліси тієї північно-корейської затії, але вже тепер ясно, що вона — маленька країна, не виступила б на небезпечний шлях міжнародної авантюри — без запевнення собі всебічної підтримки від китайського велетня. Вільний світ тепер психологічно ще більше роззброєний чим мілітарно. Він не зумів припинити наступу Сербії на терені Балканів — чи зможе зробити це у відношенні до Північної Кореї і її китайського союзника? Ситуація тим поганіша, що у Білому Домі нема тепер лідера, який єднав би власний високий авторитет з політикою опертою на знанні проблематики і рішучости.

Ярослав Гайвас

ВАЖКИЙ, АЛЕ ОЧЕВИДНИЙ ВИБІР

III

Навіть, якщо вдасться пройти з успіхом і номінацію Кабінету Міністрів, і вибори Президента, і доповняючі вибори до парляменту, дальший шлях українського політичного світу не буде легкий. Навпаки, він стелиться круто, з чималими проваллями, які вже видно, а ще більше з такими, що їх не видно. Ми не знаємо, чи договорилися, або договоряться Чорновіл і Мороз, Пилипчук і Симоненко і всі ті інші, що зважилися взятися до цього. Але положення таке важке і складне, що потреба випробовувати всі можливості виходу з нього така очевидна, що хтось мусів би взятися і до цього. На чуда неможливо надіятися, треба брати в жменю розпалену сталь.

Коли б були виграли вибори до парляменту, або принаймні набагато кориснііші вислідИ здобули, альтернатив було б більше. Але навіть з такими вислідами як є, треба зробити все можливе, щоб змінити, тобто поправити існуючий стан і створити кращі можливості і народові і одиницям для життя, щоб зберегти і змцінити державу.

В українському суспільстві в Україні і в світі розгортається жвава дебата: чи можна договорюватися і договоритися з сучасними українськими лівими? Що з учорашніми комуністами совєтської доби навіть говорити не можна було, бо вони іншої думки не визнавали і знали тільки одну методу відповіді на неї: знищити інакшедумаючого. А якже бути тепер? Наскільки вони змінилися і чи взагалі змінилися після стільки років. Серед української громадськости поширюється крилатий вислів: комуністи стають з червоних рожевими. Воно, мабуть, так і є. Але це загальносвітова тенденція, яку породило само життя і ті дефінітивні невдачі теорії і комуністичної практики в першу черґу в СССР. Тенденція ця не нова.

Вже роки тому англійські й німецькі соціялісти відкинули доктрину і доктринерство Маркса, французький соціялістичний лідер президент Франсуа Міттеран одверто наслідує різні настанови де Ґоля, а китайські комуністи приспішено шукають якоїсь нової синтези на базі деяких любих їм принципів комунізму і принципу вільної творчости людських колективів та одиниць. Ми, очевидно, вітаємо, коли українські комуністи зрікаються традиційного доктринерства і віри в мертвороджені заложення комунізму, коли стають „рожевими", але для нас це не найважливіше, а основне чи українські комуністи пішли слідом фактично всіх інших комуністів в світі і стали державниками свого народу, чи врешті-решт за основні вартості в національному житті поставили народ вище кляси, а державу вище Комуністичної партії. Саме в цьому міститься ключ до сучасної ситуації в Україні і до гри сил, яка є і буде.

Ясне, що ми не можемо, очевидно, поза партійною конкуренцією і боротьбою втручатися в програмові постуляти лівих угрупувань. Але серед тих постулятів є і такі, що стають навпоперек основній перебудові України. Наприклад, приватна власність. Без загального визнання приватної власности немає створення нової економічної дійсности в Україні. Без найширшого визнання права індивідуальної ініціятиви і особистої творчости немає нового моделю української економіки. Можемо сказати: без приватизації, без включення в господарське життя індивідуальної ініціятиви й індувідуальних інтересів немає виходу з сучасної кризи. Подивімся хочби на приклад Леоніда Кучми, кандидата на президента. Цей кандидат обіцює зрушити, тобто зактивізувати й здинамізувати індустріяльне життя, яке лежить у руїні. А ось він директор і традиційно диктатор на своєму виробничому комплексі, в якому занято понад 50,000 людей. Чому він за три роки не зрушив, не перевів на нові методи виробництво нових товарів свого могутнього підприємства, але разом з іншими директорами-бюрократами доїть і руйнує державну скарбницю з трильйонів купонів. Так само як сотні інших таких директорів-бюрократів.

(Закінчення буде)

Володимир Жила

„ПРОСТОТА І МИСТЕЦТВО"

Мирослава Ласовська-Крук, „День Мазепи" для шкільного театру, Львів: Асоціяція Діячів Української Культури, 1993, стр. 151.

II

Знову „Віщування старого дуба" — це одна з саме ранніх драм Мирослави Ласовської-Крук. Але у ній вже видно потужну руку мистця-драматурга. Вона побудована на фантастично-казковому сюжеті. Поряд з дітьми, тут діють також символічні постаті. Тому авторка назвала цю драму феєрією. Тут і постать Лесі Українки дитячих років. А Леся, як знаємо, дуже любила казку, уважно до неї прислухалася і вірила в неї. І саме цей елемент по-мистецькому використала авторка. У п'єсі до вподоби припадає Лесі казка про старого, старезного дуба. А дуб цей був чудний, пречудний. Бувало підійти до нього й вгадати його вік, то він починав говорити. Леся саме й розгадала його вік і тут на розмову з нею з-за стовбура вийшов старий, але кремезний дід увесь в білому. Він сказав їй, що вона буде прапороносцем лицарів відважних, бо в неї велика любов. Адже ж „любов — це найбільша сила. Від меча сильніша та і від скелі твердіша". Але тут же дід цей заявив, що самої любови їй не вистачить. „До любови треба ще праці та посвяти. Великої посвяти". Леся збентежена запитала: „Не розумію гаразд. А чи Україна буде тоді щаслива, коли я їй дам, як то ви кажете, працю й посвяту?" Дуб відповідає: „Україна вже щаслива, що тебе має".

Леся ще більш збентежена продовжує питати: „То й я буду щаслива?" Дід задивлений у верховіття старого дуба, сумовито відповів: „Тебе чекає терновий вінок". І тут же з'явилася тернина й хотіла їй зараз же вкласти на голову цей вінок. Леся спочатку відмовлялася, бо це, мовляв, колючий вінок ранитиме їй голову. Тим часом до дуба підійшла зозуля: „Слава тобі віщую і велич. Візьми це перо, воно твоє назавжди. Ним ти писати будеш". У цей момент Леся рішуче затиснула її маленькі кулачки й сміливо мовила: „Не побоюся! Радо понесу цей вінок. Хай коле мене й болить, коли терпить мій рідний край!" Вона поклала собі на чоло вінок і тут зразу ж на її обличчі помітним став біль, а далі наскрізь приємна усмішка. Старий дід поклав на її голову свої обидві долоні і мовив: „Будь же щаслива, моя Лесю. Будь щаслива щастям великих. Благословляю тебе ти вибрана з вибраних!..."

Ця прекрасна казка-феєрія багата на символічні елементи, що творять цілу систему цікавих мистецьких образів, щоб стисло, яскраво й зрозуміло для дітей змальовати призначення Лесі Українки й подати його в формі захоплюючого фантастичного сюжету.

„Віщування старого дуба" має також і глибоке національне значення: „Оце дитино, оце. Найважливіше то те, що любиш її (Україну — В. Ж.). Це найважнише. А що бідна вона тепер, то воно так. Колись не була вона бідною, о, ні. Багатою й могутньою була наша Україна... Пам'ятаю щасливі, славні часи і люд щасливий, що жив на цій землі... А лицарство... воїни безстрашні... а походи славні! Радість і щастя панували тут...".

П'єса „Я повернусь" має дійові особи, як також і феєрійні постаті як ангел, чорт, білочка, суничка й метелики. У центрі уваги тут постать командира УПА Василя. Мати його напоїла колись „чар-зіллям любистком", з якого зродилася велика любов до свого народу. Він поранений у ногу, але сильний духом і за наказом пробирається на Захід, щоб дати світові знати, „що більшовики хочуть підкорити собі цілий світ".

У п'єсі цікаво змальовані реальні й феєрійні сцени, які разом складають одно суцільне повне гуманности, просякнуте глибоким і здоровим патріотизмом, зрозумілим для дітей. Тут відчувається емоційно-змістовна виразність, що підсилюється повтореннями й частим паралелізмом.

Серед п'єс є чудова Свят-Миколаївська драма „Не продам!", що тематично тісно пов'язана з драмою „Я повернусь". В центрі її бідний, а то й хворий письменник, творчість якого хоче купити чорт. Найкращою частиною п'єси є без сумніву діялог поміж поетом і тим же чортом:

Поет: — Не знаю, для яких темних цілей ви хочете мене позбавити мого творчого доробку, не знаю, чому вам залежить на тому, щоб я зрадив мету свого життя, а мета мого життя, як бачу, вам ясна.

Чорт: — Так, ясна! Ви закріплюєте для історії та звеличуєте лицарів Української Повстанської Армії.

Поет: — Я не можу не писати. Передо мною завдання, святе завдання, продовжити життя моїх друзів, безсмертних лицарів, що голіруч ішли проти окупантів нашої батьківщини, моєї чудесної України. Вони загинули — я їх воскрешаю у моїх поемах.

Поема від початку до кінця пройнята любов'ю до України, написана переконливо й напрочуд розумно. Вважаю, що це одна з кращих Свят-Миколаївських драм, яку я будь-коли бачив.

У п'єсі-казці „Іванчик-Череванчик" письменниця змалювала суто-жіноче почуття материнського гумору. Смішне зображення тут в безлобно-добродушному жартівливому тоні. У цій п'єсі чудово змальований казковий світ. Уся обстановка барвиста, по-справжньому казково-фантастична. Тут і глибока наука для дітей і молоді, що треба працювати й то важко, ніколи не бути занадто впевненим у собі, у своїх можли-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Старaймося розв'язувати проблеми

Перечитуючи останні дописи О-КИ, від яких віє великим песимізмом, хочеться висловити кілька думок, не щоб оправдати стан який існує в наших громадах, але може насвітлити це трохи інакше.

В дописі „Про загальну байдужість" з 21-го травня на мою думку трохи зарізко скритиковано гаґілки, які наші діти традиційно виводять перед церквою св. Юра. Щодо поганих голосників, то це технічна проблема, яку повинна поправити адміністрація церкви, але чи дійсно „суне гурт знуджених шкільних дітей, які зовсім не розуміють чого їх виставили сюди, повбиравши чудернацькі строї ‚а ла юкрейн' "? У тих умовах, в яких тепер доводиться вчити дітей в школі св. Юра (через замале число українських дітей школа є змушена приймати дітей інших національностей), це не так легко. Велике признання належиться Дарії Ґензі, яка все була і є готова помогти приготовити танкові точки, чи в школі, чи давніше в Пласті, чи на фестивалях на 7-ій вулиці, без розголосу, але все з охотою і посвятою.

Щодо мистецьких виставок мистців з України, останніми часами їх так багато, що нема змоги їх всіх оглянути. Ті люди, які цікавляться і ходять на мистецькі імпрези чи виставки дуже часто не всилі всюди бути, бо майже кожного тижня є хоч одна або кілька імпрез чи доповідей. Не думаю, що люди цілком збайдужіли, а скорше змучились.

Згоджуючись, що молоде покоління часто відходить від української громади, але є дуже багато випадків, де громада відштовхує молодих людей від себе неґативними відношеннями до них і це їх знеохочує. На це маю багато прикладів, які не буду тут подавати. Старші не вміють притягнути до себе молодь, не вміють заохотити і дати їй можливість виявляти свою ініціятиву, або належно дати признання за працю. Тому такі мистці, як Лідія Крушельницька (Студія Мистецького Слова) чи Рома Прийма (школа балету і народних танців) є рідкісні одиниці, які зуміли на протязі багатьох років зацікавити нашу молодь мистецьким словом і танком та передати їй любов до нього.

В дописі „Про торгівлю невільниками" з 28-го травня пишеться про використовування наших людей з України, які хочуть щось тут щось заробити, щоб улегшити своє матеріяльне становище. Якщо є такі випадки використовування їх тутешніми українцями, то думаю, що це рідкісні випадки. Майже до кожної родини тут приїхав хтось з України і їх сердечно вітають, стараються їх часто влаштувати на працю (незважаючи на це, що не мають „зеленої картки"), обдаровують їх, возять і показують все що цікаве в Америці і гості повертаються додому наладовані і з повними кишенями. На жаль, багато з них вертається додому і нарікає, що замало дістали, навіть, дуже прикро це писати, є випадки, де родина тут має з приїжджими великі неприємності і розчарування — не буду входити в деталі. Часто вони хочуть тільки легку роботу, більшу заплату і незадоволені, коли їм давати поради. І тому, як О-КА пише, що наші родичі „чи інші члени родини попереднього покоління розпочинали своє життя 'переміщених осіб', саме так само як домашні помічниці, прибиральниці чи сторожі", то хочу тільки додати, що вони тяжко працювали та не нарікали, а були задоволені, що мали працю. Скільки наших професіоналістів чистили бюра, мили посуду в ресторанах, чи працювали на будові, у фабриках і кравецьких майстернях, щоб забезпечити своїм дітям краще майбутнє?

Щодо приїжджих мистецьких груп, на мою думку, Америка також повинна ввести строгі правила щодо цього, так як це зробила Канада. Багато груп приїжджає без спонзора, думаючи, що тут без відповідної підготови і реклями можна буде влаштувати на скору руку низку концертів і заробити гроші. Такі мистецькі групи повинні їхати з виступами під протекторатом Міністерства Культури України, бо тільки ця організація може контролювати, які групи є на відповідному рівні і подбати, хто ними тут заопікується. Часто кілька осіб збереться і творить на скоро групу, щоб тут виступити з концертами. Тоді приходять різні розчарування, знаходяться ті, які їх використовують, але вина все одно падає на нашу громаду.

Думки, які висловлюю не є для того, щоб оправдувати нас тут в Америці, але щоб насвітлити ці проблеми з іншої точки зору. Признаймо, що є недотягнення і там, і тут, будьмо об'єктивні і стараймося їх виправдати по обох сторонах океану.

Оксана Кузишин,
Маспет, Н. Й.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

Володимир Романюк

СТАНЬМО Ж ПЛЕЧЕ ДО ПЛЕЧА!

II

Саме в доборі кадрів, у вмінні згуртувати людей навколо ідеї, запалити їх власною енерґією та повести за собою вбачає Володимир Стасюк одну з чи не найважніших складових успішної діяльности. І, як приклад у цьому, називає директора центру Володимира Вагилевича. На мою думку, це повною мірою може стосуватися й самого головного керівника здоровоохоронної служби в Івано-Франківщині.

Власне такими критеріями керуються у Центрі та в обласному управлінні охорони здоров'я, дбаючи й про молоде поповнення фтизіопульмонологів з числа лікарів-інтернів, які навчаються тут за добре продуманою двохрічною програмою. І це є також одне з нововведень у центрі, в комплексному пляні його діяльности.

Я задався питанням: „Що ж найбільше турбує нині лікарів-фтизіопульмонологів?"

Передусім, як довідався, це захворювання деструктивними, тобто, запущеними формами легеневих недуг. І пов'язане це з багатьма чинниками, чільне місце серед яких належить гострому дефіцитові в діягностично-лікувальному устаткуванні та обладнанні.

Достатньо сказати, що лише в 6 з 14 районів области сяк-так діють мобільні флюорографічні установки. Вкрай відчувають потребу прикарпатські лікарі в сучасному рентґенологічному апараті, у фібробронхоскопі фірми „Олімпус" чи аналогічному американського або німецького виробництва, в апараті для ультразвукової діягностики, в „Алльока-600", в ехокамері японського виробництва чи „8 І М-7-5000", або „Біомедика" (Італія) чи „Сіменс-Соноляйн" (Німеччина).

З тих чи інших причин захворювання на туберкульозу виявляються в пізніші терміни, найчастіше, вже в стадії розпаду легень.

1992 році, скажімо, число хворих з деструктивними формами недуг легень становило 39 відс. від усіх випадків захворювань, а вже в році 1993 їх було 43 відс. Між тим, як пояснив доцент Михайло Струтинський, якщо недужі з деструктивними змінами в легенях виявлялися напротязі місяця від їх початку, то вдавалося вилікувати до 97 відс. хворих; коли ж процес деструкції тривав довше, то успіху досягалося лише в 37 зі 100 випадків. Є, отже, над чим замислитися! І, вже з іншого боку, я запитався Володимира Стасюка:

— Свого часу газета „Свобода" опублікувала серію матеріялів про співпрацю американських учителів з їх колеґами в Україні у царині навчання наших людей англійської мови. Ця гарна акція Українського Народного Союзу і „Просвіти" мала пристойні результати, і нині далі продовжується. Чи були спроби подібної співпраці між лікарями з діяспори і вашими колеґами?

— Такі спроби малися. І ми з великою вдякою нині згадуємо, наприклад, тих наших єдинокровців з української діяспори, котрі, вболіваючи за свій, комуною змордований народ, знайшли в собі добру волі допомогти йому в тяжку годину.

Насамперед, це професор Василь Трухлий з Чикаґо, який побував у нас двічі та перевів гінекологічні операції за дуже оригінальною методою. Два рази зустрічали ми в себе американського професора-офтальмолога Василя Селезінку, що так само поділився практичним досвідом в оперуванні хворих. Прицьому, обидва залишили в нашому хірургічному баґажі не лише професійні новації, а й модерний інструментарій. Під патронатом професора-асистента Торонтонського університету з Канади (до речі, вихідця з Галицького району нашої области) Володимира Медвіцького перебував прикарпатсько-канадський кардіологічний дитячий санаторій у Ясені на Рожнятівщині.

Ще раз наголошую: ми щиро й надзвичайно вдячні цим людям великого й доброго серця, і завжди, як можемо, готові знову стрічати їх і їхніх колеґ з діяспори хлібом-сіллю на нашій вбогій, наразі, прикарпатській землі!

— Пане Володимире, — сказав я наприкінці нашої розмови, — мені особисто відомі люди в З'єднаних Стейтах, які прагнуть допомогти краєві, в тому і в охороні здоров'я нації. Сподіватимемося, що голос тутешніх лікарів і хворих, серед яких, не виключено, є й кревні заокеанських братів і сестер, почує ще не одна душа, і знову, вкотре вже, простягне руку помочі.

— Прошу Всевишнього, аби Він говорив вашими вустами!..

• • •

P. S. До редакції часопису „Свобода".

Додаючи до цього допису звернення колективу центру до української громади на Заході, дозволю собі висловити пораду. Якщо би сталося так, що читачі щоденника (чи й інші люди доброї волі) вирішать відгукнутися на прохання прикарпатців і зорганізується збірка якихось фондів для допомоги, то не раджу пересилати ці, нелегким мозолем запрацьовані, гроші на якийсь з численних нині в Україні фондів чи фондиків. Справа ж бо в тому, що трапляється, що подібні пожертви десь „зникають", не доходячи до місця свого безпосереднього призначення. Отже, придбане, по можливості, устаткування слід пересилати тим, хто просить дійсної допомоги на адресу: Україна, 284005, м. Івано-Франківське, вулиця Матейки, 83, Обласний фтизіопульмонологічний центр.

З Богом — в Україну

Небуденна причина зібрала сумівців осередку Джерзі Сіти на їхній апель в залі церки свв. Петра і Павла — прощання з о. Романом Мірчуком перед його від'їздом в Україну. Востанне діти, утворивши коло довкруж символічної ватри, передавали о. Романові свою негаснучу „іскорку", а з нею — любов і повагу до цієї простої, дуже доступної і водночас незвичайної, рідкісної, незамінної людини. Найменшенькі сумената, „Метелики", не здаючи собі справи з небуденности моменту, весело співали і читали вірші, а старші, мудріші, не знали, що мають робити — сумувати чи радіти, бо їхній життєвий досвід вже дозволяв осягнути значення слів: „незамінна людина".

З погляду християнського самоціннюю і, отже, незамінною є кожна душа, однак ця незаперечна істина все тяжче пробиває собі дорогу крізь тьму-тьмущу розмаїтих стандартів у сучасному світі — де там ще та душа, а тим часом тут усе, чого не торкнись, можна замінити подібним, відповідно до новішої моди: одіж, авто, телевізор, школу, друзів, церкву, навіть батьків... Тому ми, зустрівши у своєму житті цілісну, не розщеплену на ворогуючі між собою тіло і душу, розум і дух особистість, зупиняємося вражені, і мусимо вибирати — або цілком зректися наміру поліпшувати себе, або ж почати жити, взоруючись на живий приклад, що його поставила нам перед очима наша доля.

У цьому конкретному прикладі усе скомпліковане виглядає простим і природним, усе обтяжливе — легким і зручним, усе премудро-теоретичне — гранично ясним і практичним, а індивідуальний сенс життя збігається зі сенсом громадським. Хто цього всього навчив о. Романа? Мама і тато? Бабуся Вікторія? Так, одначе визначним їхній вплив, особливо радикальний вплив батька, доктора Петра Мірчука, знаменитого ідеолога українського патріотизму, історика і публіциста, мусимо згадати, що славних батьків, матерів, бабусь і дідусів у діяспорі, хвала Богу, не бракує, а от синів, подібних до отця Романа, покищо небагато.

Засада суспільства — Бог і Україна — у його унікальному випадку стала способом щоденного життя, його церковні проповіді, при всій своїй християнсько-філософічній незглибності, при всій актуальності й адресованості сучасній людині, не мали б такої очищаючої сили, якщо б сам він не здійснював того, у що вірить, і не вірив у те, що робить. Таким чином він багатьом, багатьом допоміг збагнути свідомістю і відчути серцем, що християнське доброчестя — то не просто тема недільного казання з метою урізноманітнити і скрасити попередні шість днів тижня. Що ідеальне існування, тобто влада душі і розуму над тілом, і духу — над душею і розумом — це реальна можливість кожної людини. І що Христос — то не історія, не біблійне оповідання і не позаземна ідея, а вічно сьогоднішня дійсність, вічно жива небесно-земна правда. І що Україна — то не просто самостійна політика чи самостійна економіка — ні, вона цілком і повністю є предметом релігійним, тобто вона потребує почуття вищої справедливости, вищої віри, вищої любові.

Він усе своє свідоме життя йшов до цього дня — до прощання з рідною (тут-бо народився) Америкою, і до зустрічі з Україною, духовною батьківщиною.

— Тридцять років тому на сумівській оселі запримітив я підлітка, котрий від ранку до вечора дбав не про себе, а про менших, ніж сам, а щонеділі прислужував священикові у нашій каплиці... Той хлопчик називався Роман Мірчук, — схвильовано говорив у своєму прощальному слові сумівець - ветеран Дмитро Вох.

Так він живе до цього дня — дбаючи не про себе, а про громаду і її завтрашній день — дітей. Не замінить його ніхто — ні в проповідях, ні в суботній школі українознавства, ні в СУМІ, ніхто дітям таких пісень не напише, ніхто так не зрежисує їх на сцені...

Зривався голос і вчувалися сльози у жарті Зенона Гальковича, що промовляв в імені УККА:

— Дорогий отче Романе, прийшовши у нашу громаду десять літ тому, Ви дали собі раду з її найтяжчими проблемами, тому просимо Вас — не кидайте нас назавжди, верніться хоч через три-чотири роки, бо до того часу нерозв'язаних проблем знову повно назбирається...

На те о. Роман відповів так, як міг відповісти тільки він:

— Я вірю, що через три-чотири роки Україна буде квітучою країною, і я чекатиму вас усіх там...

Петро Часто

„Простота"...

(Закінчення зі стор. 2)

востях і здібностях, але в жодному випадку не бути зарозумілим, тобто не походитися гордовито й пихато, вважаючи себе вищим від інших.

Мирослава Ласовська-Крук є також авторкою драми „Володимир Великий" (1988), що появилася з нагоди святкування 1000-ліття хрещення Руси-України. Це потужний історичний твір, в якому драматичне, епічне й ліричне розкриття теми зливається в одне потужне ціле. А сам виклад матеріялу проходить на широкому фоні подій Київської Руси Х століття.

Підсумовуючи, треба сказати, що в збірці „День Мазепи" справді розгорнувся на повну силу потужний драматичний талант Мирослави Ласовської-Крук. Показалося і її глибоке розуміння драматичного мистецтва, що виявилось у так званій „складній простоті". Світлі, прекрасні, казково-фантастичні образи, безмежно щирі почуття, виражені в цій збірці драм надовго залишаться в пам'яті й душі читачів, а то й глядачів. І так українські діти здобули те, що їм дуже потрібне особливо тепер, коли Україна стала незалежною державою.

Хочемо вірити, що драматичні твори Мирослави Ласовської-Крук увійдуть в шкільні підручники та їх з користю вивчатиме наша молодь.

Професор д-р В. Селезінка — лікар і добродій

Проф. Василь Селезінка — один із патріотичних українських лікарів з діяспори, що не забув Батьківщини свого роду, але невпинно і з самопосвятою подає медичну допомогу Україні.

Він вибрав очний Відділ Івано-Франківської обласної клінічної лікарні, куди вже третій рік приїжджає і привозить американські ліки, інструменти і апаратуру, оглядає і оперує та навчає молодих українських лікарів нових методів оперативних втручань та лікування очних захворювань.

Тому з нагоди його недавнього 70-ліття годиться хоч коротко розповісти про його життєвий шлях і діяльність.

Народився Василь Селезінка 30-го вересня 1923 року в Заболотові коло Коломиї на Прикарпатті, в родині Миколи та Анни (з родини Романчук) Селезінків.

Малим хлопчиком виїхав з батьками в 1928 році до Канади і поселилися в Альберті. Батьки Василя займалися сільським господарством. Тут він вивчив англійську і французьку мови і закінчив середню школу в Ґлендоні, Альберта. Потім вчився в Альбертському університеті, де в 1950 році одержав ступінь бакалавра з едукації. В 1948-53 роках працював інструктором загальних наук при Державному уряді освіти.

В 1953-57 роках студіював медицину в Альбертському університеті, де в 1957 році одержав диплом доктора медицини.

Інтерншип відбув в Едмонтонському шпиталі, а загальну резидентуру в лікарні Санта-Барбара, Каліф.

Після закінчення шпитальної практики впродовж 10 років (1959—1969) провадив приватну загальну лікарську практику в Санта-Барбарі. Рік працював лікарем-волонтером у Проєкті Говп у Північній Африці.

Повернувшись з Африки, почав спеціялізуватися в офтальмології (1970-1973) в МекГіл університеті (Канада) та в Мишиґенському університеті в Ен Арборі, після чого отримав диплом майстра медицини.

Іспити зі своєї спеціялізації успішно склав в 1976 році і став членом-спеціялістом офтальмології т. зв. Американської ради офтальмології. В 1978 р. став членом Американської організації хірургів. Після спеціялізації в 1973—1985 рр. провадив приватну офтальмологічну практику. В 1986—1992 рр. працював клінічним асистентом-професором офтальмології при Каліфорнійському університеті в Сан Дієго, а також був керівником офтальмологічного відділу при Ветеранському шпиталі в Ля Джола Каліфорнія.

В 1992 р. був запрошений на асоціята професора Бетезда очного інституту при Сейнтлуїському університеті, Міссурі, де він керує програмою резидентів.

В рік після проголошення незалежности України, влітку 1992 року та після 64-ох років розлуки з рідною батьківщиною, відвідав рідне містечко Заболотів в Україні. Тут він вперше побував в очному відділі Івано-Франківської обласної лікарні, де побачив великий брак ліків і медичного устаткування.

Повернувшись до Америки, при допомозі американських фармацевтичних установ та при активній підтримці Українського Лікарського Товариства (УЛТПА) і СФУЛТ він зібрав і знову привіз на Україну багато офтальмологічних інструментів, ліків, штучних кришталиків, щоб покращити медичну допомогу у лікуванні очних захворювань. Крім цього він оперував і консультував хворих, а також навчав українських лікарів, як користуватися американською апаратурою і застосовувати нові

Проф. Василь Селезінка

методи лікування хворих.

Тут д-р В. Селезінка зустрів трирічного хлопчика Славка Семчишина, який народився сліпим (більма роговок обох очей). Батьки Славчика неодноразово зверталися в різні клініки колишнього Совєтського Союзу, але всюди їм відмовляли в медичній допомозі. Д-р В. Селезінка спровадив хлопчика з мамою до Америки. З ними приїхала також д-р Оксана Кіндрат, доцент Івано-Франківського медінституту, яка проходила стажування в Очному інституті Сент-Луїсу. 2-го липня разом з д-ром Дейвидом Шензліном він прооперував хлопчика. Операція пройшла успішно. Тут, в Америці, дитина вперше побачила щасливу усмішку своєї мами, довколишній світ. Д-р Кіндрат постійно підтримувала Галину, маму Славчика, в дні підготови до операції, в день операції, в післяопераційний період. Тепер вона спостерігає за хлопчиком на Україні.

В жовтні минулого року була прооперована Наталка Стецюк з Тернополя з вродженим птозом лівого ока, в результаті чого розвинулася амбліопія. Через 4 місяці після операції зір дитини становив 100 відсотків.

Тепер д-р В. Селезінка плянує запросити на лікування інших пацієнтів. Це хворі, яким на Україні надати медичну допомогу неможливо у зв'язку з нестачею відповідної медичної апаратури для обстеження та проведення оперативного втручання.

В березні цього року д-р В. Селезінка знову відвідав Івано-Франківськ. Цього разу з ним їхали д-р спеціяліст з сітківки, два президенти-офтальмологи, медсестра та кардіолог. З собою вони привезли медикаменти та інструменти, а також лейзер для лікування хворих з діябетичною ретинопатією. Вони проводили консультативні огляди хворих, операції, навчали молодих лікарів.

Д-р В. Селезінка спроваджує лікарів з України на навчання. Він вибирає молодих лікарів, які володіють англійською мовою. А тут він навчає їх офтальмології, методів обстеження, хірургічного втручання та лікування хворих. Протягом чотирьох місяців під керівництвом д-ра В. Селезінки та за його кошти в Очному інституті навчається резидент з Івано-Франківська Ірина Федорович.

Проф. Василь Селезінка є членом кількох медичних і наукових товариств та Українського Лікарського Товариства Північної Америки. Він є автором багатьох наукових праць, що друкувалися в медичних журналах, співавтором підручників з офтальмології, дав кількадесят доповідей і презентацій на лікарських симпозіюмах та з'їздах в різних країнах світу.

Д-р В. Селезінка є батьком чотирьох дітей від першого подружжя. Вдруге одружений з Керен Шиенфелт, яка повсякчас допомагає йому приносити користь українському народові.

З нагоди його минулого 70-ліття бажаємо йому багато здоров'я і сил для дальшої праці на добро українського народу.

Д-р Павло Пундій

„Клюб 700" — для консуляту в Ню Йорку

„Із цього невеликого будинку буде нестися слава про велику державу на сході Европи — про Україну", — цими словами Президент України Леонід Кравчук із помітним задоволенням, зустрівши коло сотні представників дипломатичного корпусу, громадських централь і духовенство в елегантно новоперебудованому і урядженому приміщенні для генерального консуляту, вітав, дякував і передбачив функцію цієї важливої дипломатичної станиці молодої української держави в Ню Йорку.

Офіційний день відкриття генерального консуляту 5-го березня цього року залишиться в пам'яті не лише нинішньої генерації, але як знаменна дата в історії українського народу і держави буде пам'ятна на всі часи. Про цей день треба писати знову і знову, це бо показник позитивів не лише історичного моменту, але й української спільноти у ЗСА, яка того ж дня на яву злучилася з українським народом у дуже важкий час державобудування і подала йому помічну руку.

Кілька позитивних і особливих моментів, які зібрав у собі цей день, надавали йому характеру унікальности. Коли ж в Україні завважується інколи деномінаційна нетерпимість, то на славу проводів наших різних віроісповідань в ЗСА соборне посвячення будинку генерального консуляту в Ню Йорку є незаперечним позитивом того історичного моменту. Це явище підносить мирян усіх віровизнань на дусі і спрямовує їх іти спільно однією дорогою до вершин Божих і національних ідеалів.

Унікальність цього дня виявляється теж у тому, що громада брала участь у святкуванні цього історичного свята. Вона зустріла найвищого представника української держави — її Президента і дала наявний доказ, що ми, оті недолею вигнані з рідних хат, так звані „ДіПі" (дісплейсд персонс), нині разом з нашим народом конкретними ділами беремо участь у зміцнюванні нашої державної самостійности. А те, що ніхто інший, але сам Президент України перетинав символічну стрічку і тим моментом офіційно відкрив важливу дипломатичну службу — генеральний консулят України в Ню Йорку, це теж хоч символічна хвилина, але ж вийняткове сильна в душевному сприйманні для тієї спільноти, яка довго чекала, щоб переживати подію, що вказує на самостійне життя народу.

О 5-ій годині по полудні 5-го березня у присутності міністрів державної охорони Президент Л. Кравчук прибув перед будинок генерального консуляту, де на нього чекали дипломати, представники громади і духовенства. Голова Фундації Підтримки Дипломатичних Представництв України д-р Степан Ворох у присутності головного касира інж. Дам'яна Кордуби і секретаря сот. Осипа Труша, привітав Президента коротким привітом: „Пане Президенте! Українська громада в Америці весь час наполегливо працювала для найвищої ідеї українського народу — здобути самостійну українську державу. Сьогодні, дякувати Богові, ми вже маємо її. Нині українська громада в ЗСА, бажаючи допомогти народові в державобудуванні, зложила фонди, купила цей будинок, відновила і передає його на вічне вживання суверенній самостійній, від нікого незалежній, демократичній українській державі. Вітайте, пане Президенте!" Президент з радістю прийняв цей дар від нашої громади для суверенної самостійної української держави. Жертводавці не сумніватимуться, на яку ціль вони дали свій важко запрацьований гріш.

Від Комітету відкриття генерального консуляту України в Ню Йорку традиційним звичаєм — хлібом і сіллю — у прегарному народному строї вітала президента Ярослава Рубель, висловлюючи при привіті теж і надію, що дипломати України братимуть собі до серця щирість, жертвенність і любов до України нашої громади, яка уфундувала цей будинок і так само щиро і завзято віддадуться своїй дипломатичній праці для української держави. Після цієї хвилини привітання Президент перетяв стрічку і всі увійшли до середини генерального консуляту, разом з громадою.

З причини охорони голів держав чинники американського Уряду не дозволяли на велике скупчення людей перед консулятом, але ті, що були присутні при відкритті, підтвердять унікальність того дня та його позитив, що анулює всі негативи небуденної події.

Президент України і гості оглядали елегантне приміщення генерального консуляту. Хто побачить цей будинок зовні і в середині, той підтвердить, що це елегантне приміщення у престижевій частині міста-велетня, у кварталі дипломатичних представництв народів світу, у серці кипучої метрополії світового бизнесу, політики і культури гідне нести назву генерального консуляту України. На цьому будинку сьогодні гордо красується символіка України — тризуб Володимира і синьо-жовтий прапор.

І цей елегантний будинок, що, за словами Президента Кравчука, нестиме по всьому світі славу про українську державу, був заініційований, куплений і докорінно перебудований завдяки розумові, серцю і державницькій настанові нашої доброї громади.

Наша громада вже дала на закуп і перебудову консуляту понад 800 тисяч доларів, а ще треба 700 тисяч, щоб сплатити мортгедж. Тільки місячні відсотки коштують понад п'ять тисяч доларів. Якщо б ми сплатили мортгедж швидко, тоді ті місячні відсотки можна б ужити на якісь інші добрі цілі. Треба 700 осіб або родин, які пожертвували б по одній тисячі доларів і мортгеджу не було б.

Тому Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України створила „Клюб 700" для генерального консуляту України в Ню Йорку, до якого впишуть своє ім'я всі ті, що негайно пожертвують по одній тисячі доларів і покладуть своє ім'я на бронзовій плиті, на почесному місці при вході до консуляту під написом „Ті, що сплатили мортгедж", щоб кожний відвідувач міг бачити імена тих, що допомогли Україні тоді, коли вона була в найбільшій потребі. Імена всіх жертводавців будуть занотовані у трьох тотожних книгах. Одна буде в українській амбасаді у Вашінгтоні, друга в генеральному консуляті в Ню Йорку, а третя у бюрі Президента України. Якщо ми цей мортгедж сплатимо, тоді на фасаді будинку буде встановлена бронзова плита з написом, що цей будинок є дар для України від української громади в ЗСА.

Хто з нас не хоче бути учасником спільного громадського походу в допомозі побудови держави. Треба у кожного з нас з розуму, серця і правдивої наснаги творити могутню українську державу.

Лихі сили в Україні завели смертельний герць, щоб зменшити її самостійність, щоб Україна втратила святу волю. Чи можемо ми приглядатись спокійно? Коли ж молода українська держава переживає в цей час глибоку фінансову кризу, тоді ми, українці в розсіянні, нерозривні з долею нашої батьківщини, мусимо максимум допомогти, жертвувати на дипломатичні представництва України, бо тільки наші дипломати політично захищатимуть незалежність України на інтернаціональному політичному форумі.

В червні 1992 року Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України почала збірку фондів для амбасади у Вашінгтоні і внесла для неї понад 600,000 дол. по сьогодні. В червні 1993 року почала збірку для генерального консуляту в Ню Йорку і дала для нього понад 800 тисяч. До кінця серпня цього року, у третю річницю незалежности України, ми повинні виплатити мортгедж, якщо ми дійсно журимося долею української держави. Ніхто нам не поможе, якщо ми самі собі не поможемо!

Потрібно ще 700 тисяч долярів, щоб сплатити мортгедж. Жертвуймо швидко! Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України ще раз просить про пожертви, щоб виплатити мортгедж генерального консуляту в Ню Йорку до кінця серпня цього року.

Чеки просимо виписувати на: Ukrainian Consulate Fund — New York і висилати на адресу: 209 Grand Ave, Apt. B, Rutherford, N.J. 07070. Tel. (201) 939-6305; fax: (201) 939-6305.

Д-р Степан Ворох

ВІДОМІ В ЗСА фірми забезпечення метрополітан Лайф і Тревеллерс, Інк., мають в пляні злучити свої відділи охорони здоров'я, що в сумі створить найбільшу в країні фірму забезпечення охорони здоров'я з клієнтелею 13 міл. осіб. Новосторена фірма буде мати нову назву, а її власниками будуть обидві вище названі компанії, речники яких категорично відмовилися від будь-яких коментарів щодо переговорів у цій справі.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в понеділок 13-го червня 1994 р. несподівано відійшов від нас наш найдорожчий СИН, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН ГЛАДКИЙ

нар. 7-го липня 1955 р.

ПАРАСТАС в четвер 16-го червня 1994 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку. Відвідини в середу і четвер від год. 9-ої веч.

ПОХОРОН в п'ятницю 17-го червня о год. 9:30 ранку з церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Оливна Гора в Квінс, Н. Й.

Залишив у глибокому смутку:
батька — МИХАЙЛА
сестру — СТЕФАНІЮ АДЖУДУВА з мужем АЗЕЛ і дітьми.

УПРАВА ЦЕНТРАЛІ УНДС

із сумом повідомляє своїх членів і приятелів, що в понеділок 13-го червня 1994 р. відійшла у Вічність на 71-му році життя

бл. п.

ВАСИЛИНА ШРАМЕНКО -ДАНКО

довголітній член УНДС, донька ген.-хорунжого і військового міністра УНР в еґзилі.

Залишила у глибокому смутку:
мужа — БОГДАНА ДАНКО

ПОХОРОНИ в п'ятницю 17-го червня ц.р. на цвинтарі в церкві-пам'ятника св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ

ЦЕНТРАЛЯ УНДС

Ділимося сумною вісткою, що в середу 8-го червня 1994 р. в Торонто відійшла у вічність дорога МАМА і СЕСТРА

бл. п.

д-р ГАЛИНА МАНЖУЛА АНДРІЄВСЬКА

ПОХОРОН відбувся в суботу 12-го червня на цвинтарі св. Володимира в Оквіл, Онтаріо.

Залишила у глибокому смутку:
доньку — д-р ОЛЬГУ АНДРІЄВСЬКУ з мужем БОРИСОМ БАЛАНОМ і
сестру — ЛІДУ ДРОБІП з родиною у Відні

Замість квітів родина просить складати пожертви на Києво-Могилянську Академію і Український Науковий Інститут Гарвардського Університету

„Старий Львів" в Чикаґо

І. Наконечна (зліва) та її невістка Божена з фірмовим тортом „Старий Львів".

Перш, ніж взятися за перо, щоб написати репортаж, мені треба вияснити скільки у Чикаґо є ресторанів. Щоб одержати відповідь на це запитання, довелося звернутися до знавців цього бизнесу. Вони, недовго думаючи, відразу відповіли: тепер у місті їх рівно тисяча. Отже, вирішив я про себе, новий ресторан, про який нещодавно повідомила чикаґська україномовна радіопрограма, яку ось вже понад чотири десятиліття ведуть Люся та Степан Самбірські, є тисяча перший.

Вищеназване число відразу викликає в думках порівняння з аналогічними цифрами, і найперше із всесвітньовідомою збіркою арабських казок „Тисяча і одна ніч". Та на відміну від казок ресторан, про який йшлося у радіопрограмі, не вигаданий, а справді існуючий і носить він дороге моєму серцю ім'я — „Старий Львів".

Чому ця назва так мені до вподоби? Секрету тут ніякого немає, можу пояснити в чім справа. Поперше, я — львів'янин, все моє свідоме життя пройшло у цьому місті, яке знавці старовини величають княжим, а багато його шанувальників називають галицькою столицею. А подруге, старий район Львова то дивоглядний музей під відкритим небом, де кожний дім, кожна будова, навіть кожен камінь, вкладений у бруківку, є свідками сивих століть, котрі пронеслись над черепяними дахами і шпилями. І тому у центрі Львова створено історично-архітектурний заповідник, під охороною держави взято понад 200 давніх об'єктів.

У вихідні дні я нерідко приїздив сюди, щоб прогулятись тихими старовинними вуличками, полюбуватись різностилевою архітектурою будинків, зведених ще у середні віки, барельєфами, пилонами та скульптурами, які їх прикрашають. Довго зупинявся біля камінних левів при високих брамах і лицарях, що сперлись на щити.

Тепер, як мені видається, читачі зрозуміли чому, коли я довідався про „Старий Львів", то, не роздумуючи, відразу поїхав на зустріч з ним в українську околицю міста. Ззовні будинок, в якому знаходиться новий ресторан, майже нічим не відрізняється від сусідніх, увагу привертає лише кольоровий вітраж, біля якого неодмінно зупиняються перехожі. Цей мистецький твір, без сумніву, служить своєрідною візитовою карткою Львова.

Не без хвилювання переступаю поріг ресторану і найперше кидається у вічі оригінальний інтер'єр, у виготовлення якого широко використані дерев'яні конструкції. Від того приміщення набуло модерного вигляду, воно нагадує затишну домашню вітальню. На стінах — картини, фотографії, барельєфи, вишиванки — уся ця галерія художніх засобів має одну мету: познайомити гостей зі Львовом — одним з найгарніших міст України. А над прилавком, за яким працює буфетниця, встановлена панорама старовинного града, на якій красується цифра 1256, тобто дата, коли в літописі вперше згадується місто, засноване королем Данилом Галицьким і назване в честь його сина Льва.

І хоча то був будний день, однак в ресторані повно людей, жодного вільного місця. До того варто лише додати, що відвідувачі мають можливість вибрати собі ту страву, яка їм більше до вподоби. Недаремно у народному прислів'ї мовиться: „Кожен Івась має свій лас, не в кожного на мак однаковий смак". А ще: відвідувачі набирають у свої тарілки стільки, скільки можуть з'їсти, ціна одна. Така тут система обслуговування.

Знайомлюсь із господаркою ресторану Іриною Наконечною, вродливою жінкою, у неї відкрите, усміхнене обличчя, яке прикрашають дві смужки білосніжних зубів, а очі ніби ліхтарики, що світяться золотавим вогником... На жаль, через велике завантаження, вона не змогла приділити мені увагу і ми домовилися про те, що зустрінемося, коли в ресторані буде вихідний день.

Так воно і сталося. У невеликій, гарно прикрашеній залі зібралися друзі господарки ресторану, у переважній більшості то були колишні львів'яни, які словом і ділом допомагали землячці в оформлені приміщення, створенні національної кухні.

Як і належиться, найперше відбулося посвячення ресторану, яке здійснив священик церкви свв. Володимира і Ольги отець Андрій Тарас-Двуліт. Ірина подякувала йому за добрі побажання, а тим часом гості приступили до вечері.

Скориставшись нагодою, я попросив господарку „Старого Львова" розповісти читачам газети про себе, про те, як спало їй на думку взятися за нову справу. Ось що вона сказала:

— Чотири роки тому я вперше ступила на американську землю. Мені тоді видалося, що погостюю в Чикаґо, подивлюсь як тут живуть люди і повернусь до рідного Львова. Але, як бачите, вийшло по-іншому. Влаштувалась в одному з туристичних бюр, непогано заробляла та все ж задоволення від того не мала. А знаєте чому? Не люблю сидячої роботи, звикла до руху, до активної діяльности, люблю спілкуватися з людьми. А ще маю прихильність до кухарської справи. Тому то вирішила зайнятися бизнесом, хоча не всі мої приятелі схвалювали цю ідею, пояснюючи свої побоювання великим ризиком. А я у відповідь їм рішуче говорила:

— Хто ризикує — може програти, а хто не ризикує той програє.

То, звичайно, був риск і не малий, але вона свідомо на нього пішла, бо добре знала: кожний струмок шукає дорогу до моря, кожна людина повинна шукати своє щастя.

А між тим, гості, покуштувавши вибрані ними страви, високо оцінили їх смакові якості. Коли і я впевнився в цьому, то вирішив зустрітися з кухарем Миколою Комоні.

— Ви просите, щоб я розповів про себе, — повторив моє запитання господар кухні. — Можу сказати кілька слів. Я народився в Закарпатті, жив там до самого від'їзду в Америку. Працював в паляниці біля Чопа, напевне, чули про таку прикордонну залізничну станцію. Випікав хліб, робив ковбаси та інші вироби з м'яса, які на полицях крамниць довго не залежувались. Здавалось би, живи і радій, що вірно служиш людям. А між тим, з кожним роком ставало працювати все важче і важче. Хочете знати чому? Допікали каґебісти, міліціонери та прокурори, всі вони, як ті п'явки, смоктали мою кров, вимагаючи грошей, продуктів, подарунків. А якщо відмовлявся давати хабарі, то загрожували арештом, говорили, що посадять в тюрму. Врешті-решт терпець урвався і я, кинувши все, подався за океан до дочки, яка мешкає у Чикаґо.

Ось таку сумну історію повідав Федір Комані. І хоча в Америці він зовсім недавно, то вже знайшов роботу за фахом, ставши кухарем в ресторані „Сталий Львів". Разом з І. Наконечною дбає про те, аби меню було різноманітним і постійно поповнювалося стравами національної кухні.

Щодня відвідувачам ресторану пропонується 4-5 перших страв, серед яких український борщ з пиріжками, який подобається не тільки українцям, але і американцям, що їх нерідко можна побачити за обідніми столиками. Різноманітні також другі страви, попитом користуються фірмові вироби, голубці, вареники з сиром, м'ясом, грибами. Салатів тут біля десяти назв, в основному всі овочеві. А на десерт пропонуються фрукти, тістечка, а у святкові дні любителям ласощів подається фірмовий торт, який готує сама пані Ірина. Вона не тільки господиня ресторану, але і справжній конструктор смачних страв.

Побажавши кухарям нових успіхів, повертаюсь до залі, де гості обмінюються враженнями про ресторан. Багато добрих слів було сказано на адресу тих, хто причетний до проєктування. Найчастіше згадувалися імена синів І. Наконечної — Олеся та Левка, які виконали всі столярні роботи. Тут слід відзначити: якщо троє людей одностайні у своїх прагненнях, то вони можуть просту глину перетворити в золото.

Окремо слід згадати художника Юрія Віктюка, теж колишнього львів'янина, а тепер мешканця Чикаґо. З його творчістю знайома українська громада Америки, адже за неповні три роки в різних містах ЗСА експонувалося біля 15 його персональних виставок. Останнім часом захопився графікою і вже встиг оформити чотири книжки, в тому числі збірку оповідань Богдана Нижанківського п.з. „Вирішальні зустрічі", яка незабаром вийде у Києві.

Я радий був познайомитися з цим талановитим художником ще й тому, що знав його брата Романа Віктюка, який багато років тому працював актором у Львівському Театрі Юного Глядача. В силу незалежних від нього причин він змушений був виїхати за межі України. Тепер Романа Віктюка уважають одним з провідних театральних режисерів Росії, керує у Москві театром-студією, вистави якого втішаються великою популярністю у глядачів. До речі, виступи театру Віктюка з успіхом пройшли нещодавно у Києві та Львові. Тепер відомий режисер отримав запрошення приїхати до Чикаґо і в одному з драматичних театрів здійснити постановку п'єси амерканського драматурга.

А тепер слово художникові Юрієві Віктюкові:

— Всі ми колишні львів'яни з великим задоволенням працювали над оформленням приміщення ресторану. Багато клопоту було із штучним вітражем, якого писав спеціяльними фарбами, виготовленими у Німеччині та Франції. Малюнки по дереві, якими прикрашена заля, відтворюють старовинні куточки Львова.

На закінчення репортажу вважав за доцільне надати слово відомій українській громадській діячці Орисі Антонович:

— Дуже добру справу зробила Ірина Наконечна. За короткий час ресторан став тим місцем, де можна не тільки смачно і дешево поїсти, але і зустрітися з друзями, обмінятися новинами, послухати задушевну українську пісню. Радію з того, що сюди прокладає дорогу молодь. Вірю, що в недалекому майбутньому І. Наконечна відкриє нові ресторони, яку будуть називатися, приміром, „Стрий" або „Старий Симбір".

Саме так воно і буде, адже якщо мудра людина вже пішла, то не зверне назад з півдороги, йтиме поки не досягне мети.

Ірина Наконечна зробила перші важливі кроки на нелегкому бизнесовому шляху. Вона не хоче задовольнятися шматком черствого хліба, якщо має можливість отримати кусень пирога. То ж побажаємо їй, щоб пиріг той був смачним і довготривалим.

Анатолій Гороховський

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 375-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії, Па.

З днем 1-го червня 1994 року 375 Відділ злучився з Відділом 422, якого секретарем є **ВАСИЛЬ ЄВТУШЕНКО**

Просимо членів 375 Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 422 Відділу **ВАСИЛЯ ЄВТУШЕНКА** на адресу:

Wasyl Jevtushenko
11632 Barlow St.
Philadelphia, PA 19116
TEL.: (215) 677-3386